

A to je ta krásná země...

J.K.Tyl

Poutníče postůj a rozhlédni se. Věnuj několik chvil svého uspěchaného života krajině, která tě obklopuje. Tvé unavené oči osvěží pohled na zeleň lesů a luk, na modro rybníků a potoků, na zlato lánů a i hned' odpočívajících polí. Nade vším pak vysoké nebe s načechranými mraky pohádkových tvarů, které mírný vánek odnáší do neznáma. Pravda, není takových dnů v našem kraji mnoho. Daleko častěji je obloha olovnatě šedá a nebeská stavidla jsou otevřena. Neurvalý vítr se prohání v korunách stromů a zkouší jejich pevnost a odolnost. Ze strání, nasátých k zalknutí, stékají proudy vody a zvedají do nepřičetnosti hladinu potoků a řeky, jindy mírně protékající poklidným údolím. I zima tu má dvojí tvář. Dokáže tě okouzlit třpytivým příkrovem sněhu, ale i potrápít ostrým mrazem, až do kostí pronikajícím chladem, do tváří bodající sněhovou krupicí i bohatou nadílkou prachového peří, pod níž zmizí všechny důvěrně známé cesty k domovu, který leží dole pod tebou jako na dlani. Jeho hranice odedávna určovala řeka. Jihlava, na jejímž zvýšeném pravém břehu vyrostl malý kostelík a kolem něho potom domky vsi, které dal své jméno. Co osudů se tu za ta staletí od jejího vzniku odehrálo. Kolikrát její pole pošlapaly boty vojáků a zničily práci mozolnatých rukou. Kolikrát na její střechy usedl „červený kohout“ a proměnil v popel dílo generací. A přece vždy z toho popela povstala jako bájný pták Fénix k novému životu. Této vsi s radostnou i bolestnou minulostí, hledající přítomností a bohdá nadějnou budoucností, našemu domovu, je paměť i pro poučení všem, kdo ji mají rádi, věnováno toto vyprávění.